

Psychisch lijden.

Waanzin is hol.

De psychopaten van psycheha(a)t(st)ers als beulen van het systeem.

Geschreven en verantwoord door Priest Ambrose.

Een uitgave van Priest Ambrose Tel 0474383320

Psychisch lijden hebben velen te danken aan te veel eigenliefde. Ze vinden zich een fantast en/of te interessant en/of te intelligent en/of te speciaal en/of te grappig en/of te populair en leggen, door middel van projectie, alles buiten zichzelf. Het zijn, om het oneerbiedig te zeggen, arrogante selfkickers of egotrippers die zodanig op zichzelf kicken, dat ze zichzelf volledig uithollen. Zo kende ik iemand die zichzelf geleerd vindt, maar niet eens kan communiceren. Ken Jan had zo'n zwaar verstand dat hij er constant van in slaap mee viel. Thomas die denkt, dat hij een genie is, kan alles naar eigen zeggen en vindt alles van hem geniaal, maar kan zeer angstig zijn en sterk in de war. Hij vindt zijn vondsten geniaal, omdat niemand ze begrijpt, hij evenmin. Al gelooft of geloofde hij, om superslim te worden, ook in de duivel -wat zo een beangstigend geloof is dat hij er niet durft van in te slapen- had hij toch zijn eigen gedragscode. Nu is hij compleet gek. Hij denkt ook dat hij Japans spreekt en waant zich een Japanner. Later heeft hij Bert zijn ingebeeld Japans proberen aan te leren, om in het Japans te kunnen communiceren, terwijl zij mekaar niet begrijpen. Bert heeft het via de vertaler op google getest. Ook door google werd hij niet begrepen. Hoezeer ik geen jota Japans ken, merk ik toch dat het pure waanzin is. Met zijn geloof in de duivel vindt Thomas zich speciaal, uitzonderlijk en intelligent. Wij zijn niet speciaal. Speciaal is gek. Het gekkenhuis zit daar vol van. Wij zijn wel belangrijk in de ogen van God, voor God, onszelf en de anderen. Wanneer ik speciaal zou zijn, wens ik dat voor het poppetje van mijn hart te zijn. De poppetjes hebben veel liefde in hun zachte, warme lijfjes. Zij zijn aanhalig in het verkeren en hemelszoet, God is hemelsgoed. I love girls to make love to, man to talk to. Sommige poppetjes zijn te mooi om geloofwaardig te zijn. De

meesten onder hen hebben wel een hoger EQ dan de mannen. Poppetjes zeggen weinig met veel woorden. Mannen zeggen veel met weinig woorden. Een man houdt zoveel van zijn poppetje, in de mate dat hij zich aan haar blootgeeft en een poppetje aan haar vriend. Een jong meisje nam dit letterlijk op.

Yet Love the one who loves you,
not the one you love.
Because I wouldn't like to
see you laying in the arms of
a man who harms you.

Stefaan (een zonderlinge geïnterneerde eenzaat) lijkt het leven uit boekjes te kennen, al leest hij niet wat er staat. Toch volgt hij, als hobby, hoger niet universitair of universitair onderwijs. Over hem valt weinig te vertellen. Zo hol is hij. Karel is niet alleen soms paranoïde, omdat hij voor consternatie en commotie zorgt, maar ook omwille van zijn domme achterdocht, waarmee hij zich stabiel intelligent en assertief waant en waarmee hij zichzelf volledig uitholt. Een gezond wantrouwen is voor hem onmogelijk, wat hij ook niet heeft. Hij praat wat ik noem filosofische prietpraat of wartaal, zoals veel gekke toogfilosofen, met hun gewauwel. In het uithollen van hemzelf heeft hij aanstoot gegeven door zich slimmer te wanen dan dat hij is, waarmee hij de mensen op stang joeg. People would be a lot smarter when they realize how dumb they really are, vooral in de ogen van God. Men zou er ook beter kunnen van slapen. Zo ledigt men ook zijn vaten, zodat

Hij ze terug kan vullen of wordt men leeg om van iets of iemand vol te kunnen worden. Men kan gemakkelijk iemand de hoogte injagen, hem de grond van onder zijn voeten doen verliezen, met hem verstandig te wanen. Ik geloof zelfs dat het arrogant is van zich slim te wanen. Een kwaal van alle tijden. Wanneer gekk(inn)en een aanval van werklust krijgen, vragen zij aan hun beulen (psycheha(a)t(st)ers) een pilletje bij. Luiheid straft zichzelf bijzonder hard af, zoals het nu op mij niet tien keer, maar honderd keer zo hard terugslaat, met de kans die ik in de liefde bij Eva gemist heb.

Dit laaiend onblusbaar vuur,
waaraan ik mijn zinnen brand,
zonder mijn verbeelding te tarten,
doet de koorts
om Eva teder te beminnen
stijgen tot de gedachte
dat te leven zonder haar
ik onvoltooid kom te sterven.

Luiheid is het oorkussen van de duivel. Voor wie tegen het leven opziet is de Calvarieberg lang en steil. De meesten onder de gekk(inn)en kunnen moeilijk afzien, al zien velen onder hen van het satansgif (medicatie) van de psychopaten (psycheha(a)t(st)ers) immens af. De prijs die zij voor hun pillen betalen is hoog. Hun beulen hebben inslapers en doorslapers, maar geen uitslapers. De psychopaten waren eerder mijn

vrienden onder mijn vijanden, wat beter is dan vijanden onder vrienden. Nu zijn zij nog enkel nog mijn vijanden. Hoe zotter wij zijn, des te wijzer de psychopaten worden. Hoe wijzer de psychopaten zijn, des te zotter wij worden. Hoe zotter we zijn, des te meer stof de psychopaten hebben om over te schrijven. Karel staat open voor een volgend hartig gesprek, terwijl hij volgens en voor de psycheha(a)t(st)ers onbereikbaar is, vermits hij schizofreen is, om het in psychiatrische termen te zeggen. Hij is door de psychopaten volledig afgeschreven, zoals vele anderen en zoals zij mij, op alle mogelijke manieren, willen afschrijven. Hij vindt het feit dat hij momenteel geen gezond wantrouwen kan hebben een interessant gegeven en heeft me om mijn wijze raad bedankt. Ik zou veel mensen kunnen helpen, wanneer ik hun mandaat ervoor krijg, want ik ken de mens beter dan de mens zichzelf en ik weet veel over het leven. Dit mandaat lijkt ik van Karel wel te krijgen. Mijn volgende raad heeft hij wel niet aangenomen. Die was te bedreigend voor hem. Hij wil niet beseffen dat hij dom is, maar voelt zich er eerder gekrenkt mee. Toch wenst hij mij niet te laten vallen. Ooit vroeg hij in St Rafael (een ziekenhuis in Leuven) voor een hersenspoeling. Daar stuurde zij hem naar Gasthuisberg (een ander ziekenhuis in Leuven), waar hij de nacht had doorgebracht. Je kan het je niet voorstellen of zij bestaan. Reini vroeg aan Hugo of hij de kluts kwijt was.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Hugo.

Weet je waarom een zot niet zot kan doen? Omdat hij het is. Je zal een zot niet vlug touwtje zien springen. Hij vindt dat te zot.

Wanneer de minder, pijnlijk begenadigde (psychiatrische patiënt) het niet wil beseffen, kan hij de switch niet maken en is hij een vogel voor de kat, met of zonder satansgif. Nochtans is het voor de minder, pijnlijk begenadigde met een vingerknip wel mogelijk om de switch te maken, wanneer hij nederig en onderdanig wil zijn. Maar wat baat kaars en bril, wanneer de arrogante uil niet zienen wil. Sommigen schrijven zichzelf af, met te denken dat zij er niet kunnen aan doen, al geldt dit wel voor hen die in hun jeugd fysiek zwaar mishandelt werden of bij gebrek aan gezonde billenkoek en voor hen die door de psycheha(a)t(st)ers mismeestert zijn. Carolien vindt van zichzelf, met “De moed van een krankzinnige,” een mooie titel voor een boek te hebben bedacht, wat in mijn ogen bij velen onder de minder, pijnlijk begenadigden eerder overmoed is, zoals die keer toen ik naar het Vlaams parlement trok om het homohuwelijk ongedaan te krijgen. Daar stuurden zij mij naar MR, de verkeerde kant uit. Toch had ik MR gevonden, waar men me vroeg wat zij misdaan hadden, nog voor ik mijn mond goed en wel had opengedaan. Een vrouw vroeg aan mij wat zij misdeed, zonder haar ook maar van iets te hebben beschuldigt. Met het homohuwelijk heeft men een collectieve schuld en geweten. Carolien is door het satansgif van de psychopaten nu knettergek. Een zekere Jimmy profiteert van haar, terwijl zij, naar eigen zeggen, door satansgif er niet meer van genieten kan. Toen Karel knal paranoïde was, heeft hij mij tot één van mijn mooiste gedichtjes geïnspireerd. Het gedichtje gaat als volgt:

Paranoia, ha, ha, ha, ha

Oorlog in vredestijd.

In oorlog met zichzelf,
tegen een ingebeelde vijand.

Wie lacht wordt verdacht
van misbruik van macht.

Waar moet hij heen
als er geen dierbare meer is
die op hem wacht?

Hoezeer hij ook wil
iedereen te deren,
niet ernstig genomen,
voelt hij zich nog meer bedrogen.

In iedere uitgestoken hand gebeten,
wordt hij onder dwang,
door wat hij het meeste vreest
genezen

en heeft hij lang voordat hij gestorven is
de geest gegeven.

Paranoia, ha, ha, ha, ha.

Dit gedichtje getuigt van een warm cynisme, wat ook een zielig verdriet is. Rijmen en dichten doen ze in alle gestichten.

Evelyn (een minder, pijnlijk begenadigde of lightproduct) heeft haar herstelverhaal in Het Hoeckhuys (ontmoetingscentrum) gebracht. Wat me daar het meeste van is bijgebleven is dat haar ouders op haar twaalfde een vechtscheiding voerden, dat het met haar op momenten slechter en slechter ging, zoals met haar punten op school en op andere momenten beter en beter en dat ze het ooit uitschreeuwde dat ze het niet meer aankon. Ze is trots op haar brevet als logistieke steun, wat zijzelf een diploma noemt. Ze is ook gelukkig, met het besef dat anderen het ook moeilijk kunnen hebben. Het is kouwelijk en bangelijk dat er mensen zijn die naar zoveel onzin oren hebben. Ik snap niet wat voor een boodschap men aan haar verhaal kan hebben. Men vindt het moedig van haar. Ik vind het een enorme zelfoverschatting van haar.

Martine was extreem onzeker, frigide en ijdel. Uit ijdelheid kon ze haar onzekerheid niet aanvaarden. Ze probeerde haar onzekerheid tot in het krankzinnige te overstijgen, want uit ijdelheid wou ze, om populair te zijn, in de schijnwerpers staan, al was zij daar te onzeker voor. Door hasj is ze vermoedelijk de mist ingegaan, want zij kon genot niet toelaten en ze wou voor haar goavriendinnen, die het vermoedelijk dikwijls over seks en drugs hadden, niet onderdoen. Zij had verkeerde vriendinnen. Op het eind van haar leven kreeg ze vermoedelijk abilify toegediend en heeft ze daarom zelfmoord gepleegd. Haar liefde voor Schopenhauer kwam overeen met haar demonen, die zijzelf entiteiten noemde. Zij noemde het goddelijke af-

grijselijk en had mij geleerd van met mijn zoet hart te spreken, toen ik mezelf niet meer vergeleek met de anderen en de anderen niet met de anderen. Zo kwam er niemand tussen mij en diegene waarmee ik mij onderhield te staan. Al kan het mij niet schelen wat anderen van mij denken, moet ik toch de kracht van vuile tongen vrezen. Nu is mijn hart, door de vuile, gevaarlijke, karaktergestoorde, op sensatie beluste, sadistische, krankzinnige psychopaten hun satansgif, op slot. Ooit had Martine zichzelf kortstondig teruggevonden, door de dag daarvoor lang in mijn armen te hebben gelegen. Kort nadien ging haar kaars weer uit en liep ze er gespannen kaarsrecht bij. Zij was misschien te perfectionistisch. Haar lippen waren zoeter dan een cactusvrucht, zoals de lippen van Karen wiens wellust ik ooit had genegeerd en wiens liefde ik ooit had ontvangen. Martine haar lippen waren zo zoet dat het eten me niet meer smaakte, zoals het mij nu niet meer smaakt, maar dan om wat de psychopaten mij aangedaan hebben, me nog steeds aandoen en om wat ik mezelf aangedaan heb. Karen kwam zonder tranen dikwijls bij mij uitwenen. Haar verdriet was zonder zijn zalvende uitwerking. Daarom geloofde ik dat er geen enkele minder, pijnlijk begenadigde in het gekkenhuis niet gechipt was. Martine had mij als frigide poppetje bedrogen. Zo wou zij mij de loef afsteken, waarmee zij eerder zichzelf de loef afstak, met zagezegd in de mannen seksueel gefrustreerd te zijn, door een man die het zagezegd bij haar ontzettend lang volhield. Ik had haar psychische kwetsbaarheid onderschat en haar psychische draagkracht overschat. Veerkracht of draagkracht of weerbaarheid is als een elastiekje. Hoe meer men het uitrekt, hoe minder veerkracht het heeft. Wanneer het springt heeft het helemaal geen veerkracht meer. Psychopaten van psycheha(a)t(st)ers hebben

het bij mij doen springen, zoals bij vele anderen, die het al dan niet beseffen. De psychopaten vinden het fijn van in de ogen van God de meest gevreesde en gehate mensen voor hun medemens te zijn. Dirk de Wachter (een psychopaat) noemt zichzelf een zegen van God. Zij zijn eerder Godsgesels voor hun medemens. Gediplomeerde zott(inn)en vinden dat de kracht van de minder, pijnlijk begenadigden in hun mogelijkheden ligt. De ware kracht ligt hem in het zich klein durven tonen, met o.a. toe te geven dat men iets niet kan of weet. Martine noemde mij haar mooi, gezond wezentje. Door drugs kan men extreem gek worden. Het is dwaas van met het gedogen drugbeleid zoveel risico's te nemen met mensen die psychosegevoelig zijn, om het in psychiatrische termen te zeggen. Het is maar een kleine stap van soft- naar harddrugs, en dan moet men een sterke geest hebben, om er niet aan ten onder te gaan. Druggerelateerde fantasmen hebben daar geen enkele andere reden toe dan dat ze druggerelateerd zijn, als dusdanig van alle zinnige redenen ontdaan. Hiermee zet ik junks in hun blootje, en er is er niets aan te zien, enkel een leeg omhulsel. Een man plaste van drugs in zijn bed en kast, kakte en gaf over in zijn bed en viel dikwijls flauw. Nu waant hij zich te slim voor deze wereld en vol van hemzelf denkt hij dat hij de anderen kan helpen, waarmee hij zichzelf volledig uitholt. Hij heeft het altijd over ik, ik en nog eens ik. Hij en de andere ik zouden een mooi koppel zijn. Het zijn allemaal vuile egoïsten en iedereen beaamt dat. Daar werd ik vrolijk van. Hoe meer men van het leven neemt, hoe minder men ervan terugkrijgt. Hoe minder men van het leven neemt, hoe meer men ervan terugkrijgt.

Persvrijheid schreeuwt de media, met o.a. de spotprenten van Mohamed. Ook als het een hele natie in gevaar brengt of een continent of wanneer men daarmee heel de wereld de oorlog verklaart? Ben je dan niet naïef of erger nog, gewoon tactloos? 'Ik zeg wat ik denk.'

Ook als niemand daarnaar vraagt? Men zegt toch ook niet tegen een blinde die pas blind is geworden: 'Zie je het niet meer zitten.'

Ben je als schrijver of als mens rechtvaardig als je alles cultiveert, alles relativeert behalve het relativeren? En mijn kritiek tegen de fascistische en sadistische homocultuur vindt men niet gepast. Het verschil tussen antisemitisme en mijn homofiliehaat is dat de Joden antisemitisme wel degelijk te vrezen hebben. Van mijn aversie voor homofilie hoeft geen enkele homofiel of lesbienne te vrezen dat ik hem of haar tegen de muur zou willen zetten, maar o.a. de Christenen daarentegen wel van veel overlopers hun sadisme, zoals met het psychisch en fysiek geweld dat zij op mij gepleegd hebben en men nog steeds op mij pleegt, omdat ik tegen homofilie ben. In de steeds terugkerende memytische liefde kijkt de onderlaag naar de bovenlaag op. Wanneer het in dit systeem fout loopt, zoekt men zondebokken die men de dood in jaagt en die daarna als martelaren uitgeroepen worden. In deze homocultuur zijn de Walen, de vreemdelingen en de minder, pijnlijk begenadigden de zondebokken. De Christenen gaan door de overlopers ook vervolgd worden, zoals het in de bijbel vermeld staat. De Vlamingen kunnen, in deze homocultuur, de homofielen beter verdragen dan de Walen en de Walen de homofielen beter dan de Vlamingen. Ik had deze vicieuze cirkel willen doorbreken, door de vinger op de pols te leggen en de ware schuldigen aan te duiden. Door de antidiscriminatie-,